

Zrádné kouzlo tabáku

Natálie Vrtělková

Seděl shrbený v rohu tmavé místnosti na starém proutěném křesle. Z úst pomalu vypouštěl hustý dým a s každým potáhnutím z cigarety slastně přivřel oči. Vůně tabáku se rozpínala do pokoje a on, jako by věděl, co nastane, zvedl se z křesla a šel si nalít sklenici whisky k mohutnému mahagonovému stolu, stále držíc cigaretu. Dveře naproti někomu začal pomalu, jakoby váhavě, otevírat. Jen k nim mlčky zvedl hlavu, a šel zpátky usednout do rohu místnosti. Vešel mladý muž. Z jeho tváře šla vyčíst rozpačitost a nezkušenost jeho nízkého věku. Měl na sobě tmavý oblek a v ruce svíral kožený kuffík. Položil jej na stůl, a přistoupil ke starému kuřákovi, který na něj kývl, aby mu dal najevo, že může hovořit.

„Nesu vám ty dokumenty, pane“ sdělil mu, a rukou ukázal na kuffík. „Ano, děkuji,“ odvětil starý muž. „Pane, myslíte si, že ve vašem stavu je vhodné kouřit? Měl byste být v nemocnici,“ řekl poněkud naléhavě. „Proč myslíte?“ „Máte rakovinu plic, pane. Umíráte.“ Sklopil oči k podlaze. Muž se jen pousmál. „Oskare“, oslovil jej, „připadá vám to snad jako důvod pro to, abych ležel na levném lehátku s naškrobeným prostěradlem propletený hadičkami jako nějaký pokusný králík?“ pohrdal. Oskar mu neodpověděl, věděl, že je to zbytečné. „Posad’ se“, řekl mu. Mladík se ohlédl za sebe a přitáhl si polstrovanou židli. „Vidím, že jste otevřel tu vzácnou whisky, slavíte něco?“ zeptal se. „Dnes je výjimečný den, Oskare,“ napil se ze sklenice, típl cigaretu, ale hned na to se natáhl do krabičky pro další. Zajiskřil zapalovačem a vydechl další obláček kouře. Ukradl mladíkovi otázku ze rtů. „Říkáš si, proč pořád kouřím, když mě cigarety pomalu přivedly do hrobu, že?“ „Opravdu si myslím, že vám to momentálně neprospěje, pane,“ odpověděl spořádaně. Muž se pousmál. „Povím ti příběh, nikdy jsem ho nikomu neřekl. Je to příběh z mého života.“ „Ano pane.“ V Oskarovi se probudila zvědavost. „To nebyla otázka,“ odklepl starý kuřák popel do křišťálového popelníku a začal vykládat. Mluvil klidně a jeho hlas byl hrubý.

„Bylo mi tehdy 20 let, když mě poslali do války ve Vietnamu. Svoji první cigaretu jsem si dal týden před tím, než jsme odjeli, protože všichni věděli, že v nejbližší době nás žádný ráj nečeká. Válka byla hrozná, ale to ty víš. To ví spousta lidí. Pro mě bylo ale tou nejhorší věcí to, že jsem musel opustit mou milovanou Olivii. Jak já ji miloval. A ona milovala mne. Byla nádherná, ta nejkrásnější žena, jakou jsem kdy viděl. Měla vždy rozpuštěné popelavé vlasy, když jsem se podíval do její tváře, připadalo mi, jako by na mě svítilo těmi nejsilnějšími paprsky letní slunce. Ale osud nám nepřál, a tak jsem jí musel opustit. Cigaretové krabičky nám do války posílaly snáze než dopisy, a toho Olivie taky uměla využít. Do krabiček mi mezi řádky tabákových tyčinek strkala psaní, fotky, někdy třeba i malinké kousky svého oblečení. Ty jsem vždy mačkal v pěsti a čichal zbylý náznak její vůně, který přebíjelo silné aroma tabáku. Jednou mi přišel dopis, ve kterém bylo roztřeseným písmem napsáno, že má dívka onemocněla. Psala, že jí je opravdu zle a neví, co s ní bude dál. A další dopis už mi nikdy nepřišel. Prohledával jsem každíčkou krabičku nejméně třikrát po dobu pěti měsíců. Pomalu mi docházelo, že se stalo to nejhorší. Tak jsem začal kouřit více, tedy aspoň tak, jak to podmínky dovolovaly, protože s každou cigaretou, kterou jsem vložil do úst, se mi vrátily vzpomínky na ústa její, a věděl jsem, že v těch tenkých zamotaných papírcích pro mě navždy bude i malý kousek mé Olivie. Měl jsem štěstí a z války jsem se vrátil živý, ale návyků na cigarety jsem se už nikdy nezbavil. Než jsem odjížděl, slíbil jsem Olivii, že se za ní vrátím. A teď, když už se můj návrat za ní blíží, přestat kouřit už mi přijde zbytečné.“ Dopověděl muž a utřel si slzu, která mu stékala po tváři. Oskar, který pomalu už ani nedýchal, se natáhl ke stolku, vedle křesla, a do ruky vzal červenobílou krabičku od cigaret. Pomalu z ní jednu cigaretu vyndal a dal si ji do úst. Starý muž mu ji vyndal, rozlomil, a přihodil do popelníku ke špačkům. „Cigarety mi sice Olivii připomínaly, ale kdybych nekouřil, mohl bych tady být déle. A až bych odešel za svou kráskou tam nahoru, mohl bych jí povědět mnohem více krás ze života. Víš, kouzlo tabáku je sice veliké, ale zrádné. Nesmíš se nechat.“ Chytil mladíka za zápěstí, jeho oči se pomalu zavřely a on naprosto klidný udělal svůj poslední výdech.